

Grissly

MONS KALLENTOFT

ZACKSERIEN

Grissly

FORUM

Tidigare utgivning
Vattenänglar 2012
Food junkie. Livet, maten, döden 2013
Vindsjälar 2013
Jordstorm 2014
Eldjägarna 2015
Djävulsdoften 2016
Bödelskyssen 2017
Himmelskriket 2018
Se mig falla 2019
Hör mig viska 2020
Satanskäftarna 2020
Blickfångarna 2021

Tidigare titlar i Zackserien
Mons Kallentoft & Markus Lutteman:
Zack 2014
Leon 2015
Bambi 2016
Heroine 2017
Mons Kallentoft & Anna Karolina:
Falco 2018
Albino 2019
Mons Kallentoft:
Olympia 2021

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Mons Kallentoft 2022
Svensk utgåva enligt avtal med Ahlander Agency
Omslagsdesign Markus Gårder
Omslagsbilder Shutterstock, Getty Images
Tryckt hos Scandbook EU 2022
ISBN 978-91-37-15614-9

*Vem ska fånga det mordiska svinet?
Vem ska se bakom det sköna måleriet?
Vem ska rädda en ungmö från huggtänders död?
Vår hjälte, vår hjälte, vår hjälte.*

Prolog

Jag går in på Appstore, laddar ner Instagram, skapar ett nytt konto. Ger det ett tillfälligt namn.

Människor måste dö.

Mördas, förgöras.

Och det måste dokumenteras, visas upp, påverka andra.

Influera dem.

Göra dem till bättre människor.

Göra den här världen bättre.

Det är mitt uppdrag.

Det går att le åt ironin i det, men just nu finns det ingen ironi. Inte i det här ögonblicket, i det här ensamma rummet, där allt är tyst och ingen ljus, underbar röst hörs.

Jag har planerat det här länge. Förföljt, övervakat, valt ut. Mellan disken och inköpen på Ica, mellan tvättarna och spekulationerna i kryptovaluta, har jag förfinat min plan.

Jag är redo.

Ska byta namn på kontot strax, men jag vill snabbt få ut mitt första inlägg. En otålighet sjuder inom mig, och för vissa kanske det här inte verkar logiskt, men allt behöver inte heller vara det.

Ingenting är någonsin logiskt i den här världen.

Bilderna jag nu ska lägga upp är tagna för länge sedan och fixades i förra veckan. Beskars, belades med filter.

Det här är genomtänkt.

Jag är en person som vill något. Jag vill visa vilken sjuk värld vi lever i. Hur all narcissism tar död på människornas själar, men inte bara det, hur den tar död på dem helt och hållet, och hur den tar död på den mänskliga gemenskapen, istället för att förstärka den.

Jag har många bilder i min bildmapp.

En av dem föreställer en kniv, stålblänkande och vass, nyslipad, och bakom det dödliga bladet syns den suddiga konturen av ett ansikte, omöjligt att säga om det är en man eller kvinna.

Precis som det ska vara.

Jag väljer den. Skriver ett par hashtaggar.

#idiocy #cruelty #shallow #swines #faceofthetimes #HUNTER

Jag postar bilden.

Går in på min profilsida.

Längre upp bland bilderna på min telefon ligger den som ska vara profilbild för kontot.

Ett ensamt, argt vildsvin i en skog. Djuret visar sina stora betar, det ser ut att droppa blod från dem, dripp, dropp.

Bilden är perfekt.

Jag byter namn:

GRISLY

Jag skriver in min profiltext. Har filat på den länge.

Nu börjar det.

Mitt hjärta slår dubbla slag, mina käkar spänns, jag jublar inombords, jag gör något, jag tar bokstavligen saken i egna händer.

Världen ska se mig denna bistraste och vackraste av vintrar.

Se dig, i all din skönhet. Jag skriver:

Does it take a swine to kill one? Follow me for murder and fun, maybe even some sun!

Del 1

1

Stockholm, måndagen den 14 februari

Douglas Juste har en ensamsal på Stockholms sjukhem, det har Olympia sett till.

Zack Herry sitter på sin fars sjuksäng och håller hans hand i sin. Han messade Hebe att han skulle besöka Douglas, och hon förstod. Han måste hit ibland, även om han inte får någon kontakt med den allt magrare mannen i sjuksängen.

Det är tyst och stilla i rummet, och på väggarna sitter inramade foton av Douglas i sin krafts dagar. I polisuniform, skraddarsydd kostymer eller i slitna sommarkläder i skärgården.

Det är tjugo minus den här morgonen. Kung Bore har belägrat Stockholm och hela världen är insvept i kyla, snö och vinterdis, isiga flingor skär i huden när man är ute.

Douglas var på god väg att bli bättre efter explosionen på Grand Hôtel i somras. Men så fick han en blodpropp i hjärnan och förlorade rörelseförmågan i hela kroppen, och läkarna kan inte säga om han är medveten om omvärlden eller ej. Inte ens ögonbrynen verkar han kunna viljestyra.

Zack stryker Douglas över kinden.

Min biologiske far.

Jag har svårt att se honom som det. Det är Douglas, min före detta chef som jag tagit över för, som ligger där.

Vi hann aldrig knyta några far och son-band innan katastrofen skedde och du hamnade här.

”Jag är här, pappa, det är jag, Zack.”

Han ser på Douglas ansikte, den fnasiga hyn, de tunna ådrorna på kinderna, hur all den kraft och elegans han alltid utstrålat är borta.

Han finns inte här, annat än som kropp.

Anden har flytt. Men man kan aldrig veta, tänker Zack, kanske kommer han att vakna.

”Jag kommer aldrig överge dig”, säger han.

Ingen reaktion.

Och Zack längtar till de levande människorna på Särskilda enheten.

Till Deniz, Kala, Rudolf och Sirpa. Till att något riktigt fett ska hända så att de ska få ett stort jäkla fall att ta sig an.

Han reser sig från Douglas säng.

Tittar på fotona på väggen igen. På ett av dem står Douglas på en alptopp, en snöig dag som denna. Han har skidglasögon på sig och ler stort. Det är i Zermatt, det har Olympia berättat, hur de två var där och åkte skidor en helg och bodde i hennes chalet, som hon påstår är sålt sedan länge.

Lakanen frasar när Zacks tyngd lämnar dem. Han känner lukten av annalkande död i näsan, men tränger undan den.

Du måste bli frisk.

Vi måste få vår tid tillsammans.

Xavier måste få lära känna dig. Han är hemma i lägenheten med Hebe den här morgonen. Olympia har skärpt säkerheten efter det som hände i somras, då Xavier kidnappades. En av hennes livvakter var med i komplotten som orkestrerades av hennes son Peter.

Min bror.

Zack slår bort tankarna på Peter och lämnar Douglas, tar trappan en våning upp. Han går in till Esters mamma, tyst, för att inte väcka någon av de fyra sovande patienterna.

Han sätter sig på hennes sängkant, stryker även henne över kinden.

Hon är ensammare än ensamast nu när Ester pluggar i Cambridge och inte kan besöka henne. Hon har alltid varit skör psykiskt och en svår släng av covid-19 sänkte henne helt, och förpassade henne till sjukhemmet, kanske för alltid.

Så tar han en bild av den sovande kvinnan.

Känner att han gör ett intrång i hennes integritet, men det här känns viktigt på något vis.

Han skickar bilden till Ester.

Skriver:

Hon har det bra, hon är lugn. Ha en fin dag.

Utanför fönstret börjar det sakta ljusna, men mörkret ger bara motvilligt med sig.

Det ryktas att Olympia lät Peter leva trots hans svek, att han arbetar på en av hennes oljerigggar utanför Sibirien.

Olympia.

Hans mamma.

Hon bidar sin tid, tänker Zack.

Innan hon kommer göra mitt och Hebes liv till ett helvete igen.

Han lämnar sjuksalen lika tyst som han kommit. Försöker att inte tänka mer på Olympia, men känslan av obehag vill inte försvinna.

Något rör sig där ute i kylan, något som inte vill gott.

2

Börje Landin vet hur det känns att frysa och att vara ensam.

Leva i ett svinkallt inferno.

Han rör sig sakta i gångarna mellan de nybyggda husen som tillhör Karolinska sjukhuset. Ogästvänliga glaskroppar för de sjuka, och för de på samhällets framsida som ska behandla dem.

Han skjuter kundvagnen framför sig, vagnen där han har hela sitt liv. Sövsäcken, konserverna, vattenflaskan och kläderna, skitiga allihop.

Och brännvinet.

Hans främsta älskarinna och anledningen till att han går här, denna morgon, efter en natts sömn i ett öppet kulvertrum.

Hans dotter dog i cancer på sjukhuset, sju år gammal. Men det var i den gamla delen, på andra sidan vägen.

Det är därför han hänger här.

Han känner hennes närvaro på denna plats, trots att det är trettio år sedan hon dog.

Vakterna kör bort honom för det mesta, känner igen honom, men han vill vara här mer än dem, så att säga. I dotterns närhet. Så han kommer tillbaka, försöker höra hennes mjuka röst, hur den viskar: "Pappa, jag älskar dig."

Ett fyllo.

Han skäms inför henne, men det kan inte hjälpas.

Han visste det när hon tog sitt sista andetag i hans famn, att det här blir slutet för Börje Landin också, som han själv och världen känt honom.

Den framgångsrike säljaren av vakuumpumpar.

Så började han suppa. Har fortsatt sedan dess. Förlorat allt som förankrar en människa i människornas gemenskap.

Men för den som inget har är gatan inte så illa.

Bara jävligt kall och ensam.

Och han har sorgen, minnet av henne och han hör hennes röst ibland, ljus och levande.

Det står en container en bit fram, på gatan bakom Karolinskas nya huvudbyggnad.

Det har hänt att han har hittat saker i den.

”Pappa”, viskar hans dotter nu. ”Kolla i containern, det finns något där.”

Han skjuter vagnen framåt, det är kallt, asfalten isig under hans tunna skosulor, men han är snart framme vid containern, öppnar det tunga locket och ser ner i det svarta.

Kisar.

Skymtar något vitt, något glasaktigt och skimrande och det stirrar på honom.

Ett ögonpar.

Helvete.

Är det du, min dotter?

Nej, det är inte dina ögon. Du finns inte mer.

Det är en annan människas ögon.

En död, frusen blick. Fylld av rädsla, som om den ber om nåd.

Kroppen klädd i en svart träningsoverall.

Börje Landin vrålar rakt ut i vintermorgonen.

3

Hebe läser några mejl i väntan på limousinen som ska ta henne in till Heralduskoncernens Stockholmskontor. Barnflickan anländer vilken minut som helst, och Xavier sitter lugn framför tv:n i vardagsrummet.

Hon går in på Instagram, orkar inte ta tag i jobbet ännu.

Kollar på Esters story från igår kväll. Ser en full, fet britt dricka öl direkt ur ett ölfat och vråla på snobbig överklassdialekt:

”Fuck the queen.”

Hebe ler. Det går bra för Ester i Cambridge. Zacks grannflicka som nu vuxit upp har en massa följare och är på väg att bli en riktig influencer.

Hon byter konto till Xaviers som hon öppnade för några månader sedan. Hon lägger upp bilder på honom där, söta snapshots av när han leker, äter, stojjar. Små filmer på det vackraste av vackra barn.

Hennes och Zacks son.

Han har tvåtusen följare. Det är kompisar, bekanta. Några riktiga vänner har hon inga. Det har ingen med hennes bakgrund.

Följarna kommenterar flitigt, gillar, de vill väl fjäska för henne, den undersköna arvtagerskan till den mäktiga koncernen.

ÅHHHHH SÅ FIIN.

URGULLIGASTE XAVI!

HJÄRTA HJÄRTA HJÄRTA

Motvilligt måste hon erkänna att hon blir glad av kommentarerna på riktigt, känner belöningscentrumet gå igång, pulsen öka en aning.

Zack gillar inte att hon startat kontot.

Säger att det kommer leda till trubbel, att det vore mycket bättre om de var diskreta. Men jag vågrar att gömma mig bara för att jag är rik, tänker hon.

Jag vill visa upp det vackraste som finns för hela världen.

Är det så konstigt?

Och vi måste vidare efter vårt trauma i somras. Med enkel, vardaglig, vidunderlig kärlek. Sådan måste väl världen ha plats för? Även om Stockholm 2022 mest känns fyllt av hat.

Hon måste sätta fart om hon ska hinna in till kontoret. Sminskar sig snabbt framför spegeln i sin walk-in-closet.

Hon fattar inte hälften av det hon håller på med på jobbet, och det är först nu, med det ökade ansvaret och insynen i företaget, som hon börjar förstå sin mammas verkliga kapacitet.

Hur intelligent Olympia är, på så många vis, och att det kanske inte kan finnas utrymme för verklig empati för en människa som hon.

Olympia får henne att tänka på Peter. Hennes bror.

Hans vidriga svek.

Hon hoppas att han är död, men hon tror inte det. Vill döda honom själv, så som han ville döda Xavier.

Man har rätt att ta lagen i egna händer om någon försöker ta livet av ens barn. Hon tycker det.

Hon hör barnflickan öppna dörren med sin nyckel, sedan ropa:

”Hoho, är det någon här?”

Xavier springer ut i hallen.

Han älskar Marja.

Hon är en äldre finska, robust och rejäl, och han verkar känna att hon står för en sorts stabilitet i själen som ingen annan i hans närhet någonsin kommer att kunna erbjuda.

Hebe ropar:

”Jag gör mig i ordning, sticker snart.”

Hon väljer en stram, svart Pradadräkt.

Ser på sig själv i spegeln. På sängen som syns bakom henne. De älskade inatt och hon kan aldrig få nog av Zack, trots att han är hennes bror. Ingen kan älska som de och hon känner honom i sig, som i en underbar vakendröm, hård och varm och i rörelse.

Men det blir inga fler barn.

Det är för riskfyllt.

Det gick bra med Xavier, men får de ett barn till kanske genetiken spelar dem ett spratt, och det blir skadat.

Men ändå, hon kan inte hjälpa att tänka ibland att hon och Zack inte kan vara syskon, för hur skulle de då kunna älska varandra som de gör?

Hon lämnar sovrummet, säger hej då till Xavier. Kramar honom i hallen, och han verkar obekymrad över att hon ska gå.

Hon drar på sig sina vinterkängor. Det är omöjligt att se elegant ut i sådana. Omöjligt för alla andra än mig själv, tänker hon och ler.

Zack måste ha varit hos Douglas nu. Hon undrar hur hans dag kommer att bli, om han kommer få ett nytt, otäckt mord att utreda.